

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce P. D., bytem T. 108, Ř., zastoupeného Mgr. Annou Michalcovou, advokátkou se sídlem Antonínská 4/422, 170 00 Praha 7, proti žalovanému Krajskému úřadu Středočeského kraje, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 17. 8. 2007, sp. zn. SZ 110908/2007/KUSK ÚSŘ/TK, č. j. 113792/2007/KUSK,

takto :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 22. 5. 2007 zamítl Městský úřad Říčany jako stavební úřad žalobcovu žádost o obnovu řízení ukončeného rozhodnutím téhož orgánu ze dne 1. 2. 2007, jímž byla povolena stavba soustavy tří věží pro instalaci anténních systémů určených pro monitorování radiového spektra včetně kabelových tras. Stavební úřad dospěl k závěru, že žádost neobsahuje ani jeden z důvodů pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.). Krom toho se podle § 100 odst. 2 nemůže obnovy řízení domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. Stavební řízení bylo vedeno s ohledem na to, že se jedná o rozsáhlou stavbu a že je tu velký počet účastníků řízení; doručováno proto bylo veřejnou vyhláškou. Řízení bylo takto účastníkům oznámeno (vyvěšeno dne 5. 1. 2007, doručeno 15. dnem po vyvěšení) a takto bylo doručeno i stavební povolení (vydáno dne 1. 2. 2007, vyvěšeno dne 5. 2. 2007, doručeno 15. dnem po vyvěšení). I územní řízení, v němž bylo dne 18. 10. 2006 vydáno rozhodnutí o umístění stavby, bylo vedeno tímto způsobem; ani v něm nebyly vzneseny námitky a žádný z účastníků se proti němu neodvolal. Dále se stavební úřad zabýval věcnými námitkami, které žalobce vznesl proti stavbě.

Žalovaný zamítl svým rozhodnutím ze dne 17. 8. 2007 žalobcovu odvolání proti rozhodnutí vydanému v I. stupni a toto rozhodnutí potvrdil. Přisvědčil stavebnímu úřadu v tom, že pro velký počet účastníků řízení bylo na místě doručovat veřejnou vyhláškou. Zároveň uvedl, že na základě žalobcovy žádosti bylo zjištěno, že stavba je provedena v rozporu se stavebním povolením; proto bylo zahájeno řízení o odstranění stavby, v němž žalobce jako účastník bude moci uplatnit své námitky.

V žalobě proti rozhodnutí vydanému v II. stupni žalobce uvedl, že dne 27. 3. 2007 byl na pozemku přiléhajícím k jeho vlastnímu pozemku vystavěn příhradový stožár o výšce 52 m, a to ve vzdálenosti 14 m od plotu žalobcova pozemku a 48 m od jeho domu, který žalobce trvale a celoročně se svou rodinou užívá. Současné byly vystaveny dva nižší stožáry. Žalobce zjistil, že stožáry byly vystavěny na základě stavebního

povolení ze dne 1. 2. 2007, které mu však nebylo doručeno, ačkoli je spoluvlastníkem sousedního pozemku, a tedy osobou, která je stavbou přímo dotčena na právech. Stejně tak se nedozvěděl o zahájení stavebního řízení, ačkoli i toto oznámení mu mělo být doručeno do vlastních rukou. Žalobce proto dne 10. 4. 2007 vznesl námitky proti stavebnímu povolení a požádal o obnovu stavebního řízení, eventuálně o zahájení přezkumného řízení. Toto podání mohl stavební úřad posoudit i jako odvolání, neboť bylo podáno v zákonné lhůtě podle § 84 odst. 1 správního řádu. Stavební úřad však žádost zamítl a jeho postup potvrdil i žalovaný. Rozhodnutí žalovaného je podle žalobce nepřezkoumatelné, neboť se nevypořádalo se všemi námitkami vznesenými v odvolání. Řádně se žalovaný zabýval jen námitkou týkající se doručování formou veřejné vyhlášky; tu však posoudil nesprávně, neboť závěr o velkém počtu účastníků řízení nemá žádnou oporu ve spisu. Ani náznakem se neuvádí, kolik vlastně bylo účastníků řízení; jelikož tento údaj chybí, není ani možné přezkoumat závěr o tom, že doručování formou veřejné vyhlášky bylo na místě. V této věci nešlo ani o liniovou, ani o zvlášť rozsáhlou stavbu, a ani nebyl dán velký počet účastníků řízení (počet účastníků jednak není uveden, jednak nelze říci, že dotčen by byl každý, koho by stavba mohla vizuálně rušit, protože v takovém případě by se doručování formou veřejné vyhlášky muselo používat v každém stavebním řízení). Stavební úřad proto pochybil, pokud doručoval pouze formou veřejné vyhlášky; připravil tím žalobce o jeho účastnická práva, což mohlo mít za následek vydání nezákonného stavebního povolení.

Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí vydaná v obou stupních, jakož i stavební povolení ze dne 1. 2. 2007, a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na tom, že doručování veřejnou vyhláškou bylo v souladu se zákonem; žalobce se mohl odvolat proti územnímu rozhodnutí i proti stavebnímu povolení, to ale neučinil. Dodal, že v následném řízení o odstranění stavby podal žalobce námitky a připomínky; ty byly vypořádány v rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 11. 12. 2007, kterým byla stavba dodatečně povolena (v současnosti v této věci probíhá odvolací řízení). Vzhledem k tomu, že v návaznosti na proběhlé řízení podle § 129 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), zanikly právní účinky stavebního povolení, a není proto splněna podmínka pro vedení řízení, navrhl žalovaný, aby soud žalobu odmítl.

Při jednání konaném dne 13. 10. 2010 setrvaly strany na svých postojích. Žalobce zdůraznil, že v řízení nebyl dán velký počet účastníků, který by opravňoval správní orgán k doručování veřejnou vyhláškou; účastníků stavebního řízení mělo být podle jeho názoru maximálně deset.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 18. 10. 2006 bylo vydáno územní rozhodnutí na výše uvedenou stavbu. Rozhodnutí bylo vyvěšeno na úřední desce Městského úřadu v Říčanech dne 23. 10. 2006, sňato bylo dne 7. 11. 2006 a nabylo právní moci dne 23. 11. 2006. Dne 11. 12. 2006 podal Český telekomunikační úřad žádost o stavební povolení. Oznámení o zahájení stavebního řízení bylo vyvěšeno na úřední desce Městského úřadu v Říčanech dne 5. 1. 2007 a bylo sňato dne 22. 1. 2007 (na úřední desce obecního úřadu T. bylo vyvěšeno dne 10. 1. 2007, sňato bylo dne 8. 2. 2007); stavební povolení pak bylo vydáno dne 1. 2. 2007, na úřední desce Městského úřadu v Říčanech bylo vyvěšeno dne 5. 2. 2007 a bylo sňato dne 20. 2. 2007 (na úřední desce obecního úřadu T. bylo vyvěšeno dne 8. 2. 2007, sňato bylo dne 26. 2. 2007). Dne 16. 4. 2007 pak byl Městskému úřadu v Říčanech doručen žalobcův návrh na obnovu řízení, eventuálně podnět k přezkumnému řízení, k přezkoumání průběhu stavebních prací a k nařízení odstranění stavby.

Žaloba není důvodná.

Podle § 100 odst. 1 správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže

a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo

b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,

a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

To, že na věc dopadalo toto ustanovení „nového“ správního řádu, resp. tento nový správní řád jako celek, žalobce nezpochybnil. Ze spisu je zřejmé, že stavební řízení ve věci bylo zahájeno žádostí Českého telekomunikačního úřadu podanou dne 11. 12. 2006, tedy již za účinnosti „nového“ správního řádu (ten nabyl účinnosti 1. 1. 2006).

Nový správní řád poněkud změnil důvody obnovy řízení oproti dříve platnému a účinnému správnímu řádu (zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení; dále jen „dřívější správní řád“). Dřívější správní řád obsahoval ve svém § 62 odst. 1 celkem pět důvodů obnovy [a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění účastníka řízení, b)

rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak, c) nesprávným postupem správního orgánu byla účastníkovi řízení odňata možnost účastnit se řízení, mohlo-li to mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohla-li náprava být zjednána v odvolacím řízení, d) rozhodnutí bylo vydáno vyloučeným orgánem, mohlo-li to mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohla-li náprava být zjednána v odvolacím řízení, e) rozhodnutí se opírá o důkazy, které se ukázaly nepravdivými, nebo rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem]. V novém správním řádu byly někdejší důvody *sub a)* a *e)* sloučeny do jediného ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) (příčemž obnova řízení v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem, byla vyňata z dispozice účastníka a ponechána jen moci úřední správního orgánu), zcela nové pravidlo o podkladových rozhodnutích pak obsahuje § 100 odst. 1 písm. b) nového správního řádu. Nový správní řád však nepřevzal někdejší normu obsaženou v § 62 odst. 1 písm. c) dřívějšího správního řádu, podle níž byla důvodem pro obnovu řízení i skutečnost, že účastníkovi řízení byla odňata možnost účastnit se řízení, mohlo-li to mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohla-li náprava být zjednána v odvolacím řízení.

Žalobce v žalobě namítl, že mu stavební úřad ve stavebním řízení odňal možnost účastnit se řízení; tato skutečnost – i kdyby byla namítána důvodně – však není důvodem obnovy řízení podle nového správního řádu. Osoba, která byla ve správním řízení opomenuta, resp. již nebylo oznámeno vydané rozhodnutí, má podle § 84 odst. 1 správního řádu možnost podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se dozvěděla o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování; nejpozději tak může učinit do jednoho roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno posledním z účastníků.

Žalobce však ani netvrdil, že nebyl považován za účastníka a že mu nebylo doručováno vydané rozhodnutí: měl pouze za to, že mu bylo doručeno nesprávnou formou – tedy veřejnou vyhláškou – a že mu mělo být doručeno do vlastních rukou, protože zde nebyl velký počet účastníků řízení. S tím však soud nesouhlasí a stejně jako správní orgány je přesvědčen, že doručování veřejnou vyhláškou tu bylo na místě. Stavební řízení bylo zahájeno ještě za účinnosti dřívějšího stavebního zákona (zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu); ačkoli tedy stavební povolení bylo vydáno až za účinnosti nového stavebního zákona (zákon č. 183/2006 Sb., účinný k 1. 1. 2007), platilo, že řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto nového zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů (§ 190 odst. 3 nového stavebního zákona). Podle § 140 dřívějšího stavebního zákona platilo, že není-li výslovně uvedeno jinak, vztahují se na řízení podle tohoto zákona obecné předpisy o správním řízení, tj. správní řád; v době, kdy bylo stavební řízení zahájeno, tak již byl tímto obecným předpisem nový správní řád. (Prakticky totožné pravidlo o vztahu ke správnímu řádu obsahuje mimochodem i nový stavební zákon ve svém § 192.)

Podle § 61 odst. 1 dřívějšího stavebního zákona platilo, že stavební úřad oznámí zahájení stavebního řízení dotčeným orgánům státní správy a všem známým účastníkům a nařídí ústní jednání spojené s místním šetřením; zároveň však podle § 61 odst. 2 mohl stavební úřad upustit od místního šetření i od ústního jednání, jestliže mu byly dobře známy poměry staveniště a žádost poskytovala dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby. Stavební úřad v projednávané věci postupoval při oznámení o zahájení stavebního řízení podle § 61 odst. 1 a 2 dřívějšího stavebního zákona; jako formu doručování zvolil doručení veřejnou vyhláškou. Důvod, proč stavební úřad zvolil tuto formu, není v oznámení o zahájení stavebního řízení ani ve stavebním povolení uveden; to však podle soudu není nutné, pokud správní spis obsahuje dostatek podkladů pro to, že ve smyslu § 144 odst. 1 správního řádu byl v řízení dán velký počet účastníků, tedy více než 30 účastníků. Ve správním spisu jsou založeny kopie katastrálních map, z nichž je patrné, že stavební úřad se při určování okruhu účastníků neomezil jen na vlastníky pozemků, jejichž hranice přímo sousedila s pozemky, na kterých měla být umístěna stavba stožárů; takový výklad by ostatně byl v rozporu s obecně přijímaným výkladem pojmu „soused“, který se neomezuje jen na souseda „mezujícího“ (ostatně ani sám žalobce podle všeho není mezujícím sousedem, neboť od dotčeného pozemku jej dělí pozemek parc. č. 1139, na němž se nachází komunikace). Naopak s ohledem na výšku stožárů a jejich viditelnost ze širšího okolí zvolil stavební úřad širší okruh účastníků řízení, jehož vymezení je dobře patrné právě z kopií katastrálních map založených ve správním spisu; celkově tento soubor zahrnuje více než sedmdesát vlastníků sousedících (v širším slova smyslu) pozemků, takže o naplnění podmínky více než třiceti účastníků není pochyb.

Žalobce neprávem vytýká správnímu orgánu I. stupně, že neposoudil jeho návrh na obnovu řízení též jako odvolání ve smyslu § 84 odst. 1 nového správního řádu. Správní orgán I. stupně se touto námitkou zabýval ve třetím odstavci odůvodnění svého rozhodnutí; zde vysvětlil, že žalobce nebyl v řízení opomenut, neboť mu stejně jako všem ostatním účastníkům (s výjimkou žadatele – viz § 144 odst. 6 věta druhá nového správního řádu) bylo doručováno veřejnou vyhláškou s ohledem na rozsáhlost stavby a na velký počet účastníků řízení. Kromě toho se správní orgán I. stupně věnoval i věcným výhradám, které žalobce uplatnil ve svém návrhu. Žalovaný své rozhodnutí pojal stručněji; věnoval se především otázce, zda tu byly splněny důvody obnovy podle § 100 odst. 1 správního řádu, a také otázce doručování, která souvisela s tím, že by případně žalobcův návrh mohl být považován za odvolání. Soud považuje odůvodnění rozhodnutí žalovaného za dostatečné; v řízení totiž šlo právě jen o tyto dvě procesní otázky, nikoli o otázky věcné, jimž se žalobce taktéž věnoval ve svém původním návrhu ze dne 16. 4. 2007 i ve svém odvolání proti rozhodnutí

stavebního úřadu o tomto návrhu. Rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné, pokud se nevyjádřilo ke všem bodům žalobcova odvolání: to totiž ve značné části mířilo mimo předmět řízení.

Důvodná není ani námitka, podle níž byl okruh účastníků určen příliš široce, neboť nelze říci, že účastníkem je každý, koho by stavba mohla vizuálně rušit: v takovém případě by totiž podle žalobce muselo být doručování formou veřejné vyhlášky používáno v každém stavebním řízení. Podle soudu je tento argument zjednodušující. Okruh účastníků je vždy třeba určit se zřetelem k místním poměrům, a to i s ohledem např. na hustotu zástavby (vysoká stavba v řidčeji zastavěném venkovském prostředí bude viditelná z více míst než stejně vysoká stavba v husté a výškově rozrůzněné městské zástavbě); kritériem přitom není to, kolik osob stavbu uvidí, až kolem ní budou procházet, ale kolik jich stavbu uvidí (nebo může vidět) ze svého pozemku. U stavby umístované ve venkovském prostředí, jejíž jedna část dosahuje výšky 52 metrů, je celkem nasnadě, že se okruh účastníků nemůže omezit jen na vlastníky pozemků bezprostředně sousedících (naopak z dále položených míst v obci může být stavba i pohledově výraznější než z míst nejbližších).

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a násl. s. ř. s. u Městského soudu v Praze, a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 13. října 2010

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková